

Sygn. akt II UK 102/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku L. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2015 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 26 lutego 2015 r. i oddalił odwołanie wnioskodawcy L. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 19 sierpnia 2014 r., odmawiającej prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach wobec nieudokumentowania 15 lat pracy w szczególnych warunkach i w związku z tym niespełnienia przesłanek określonych w art. 32 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.). Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe i na tej podstawie nie zaliczył do wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach okresu od dnia 1 września 1971 r. do dnia 22 czerwca

1973 r., w którym wnioskodawca uczęszczał do przyzakładowej szkoły zawodowej dla pracujących, w której nauka odbywała się w systemie trzy dni nauki i trzy dni pracy. Tym samym wnioskodawca, udowodnił łącznie na dzień 1 stycznia 1999 r. - 13 lat, 7 miesięcy i 10 dni pracy w szczególnych warunkach, a zatem mniej aniżeli wymagane co najmniej 15 lat.

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy, w „części dotyczącej”: naruszenia przepisów postępowania - art. 378 § 1 k.p.c., i nie zaliczenia okresu nauki w Zasadniczej Szkole Zawodowej dla Pracujących w B. do uprawnień emerytalnych, naruszenia przepisów prawa materialnego poprzez niezastosowanie - art. 6 ust. 2, pkt 1a i pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 11 ust. 2 pkt 3 i art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.).

Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w (...) względnie o zmianę wyroku przez zaliczenie okresu nauki do uprawnień emerytalnych wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

W wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, wobec naruszenia przez Sąd Apelacyjny w (...) przepisów postępowania - art. 378 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego wskazanych w skardze kasacyjnej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik organu rentowego wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi - o jej oddalenie wraz z orzeczeniem o kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638). Tymczasem pełnomocnik wnioskodawcy, wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, w istocie próbuje zakwestionować ocenę Sądu drugiej instancji, co do charakteru pracy wnioskodawcy w okresie od dnia 1 września 1971 r. do dnia 22 czerwca 1973 r., który nie został uznany za prace w szczególnych warunkach. Kwestia ta (zaliczenia okresu nauki zawodu do stażu emerytalnego) została już w judykaturze Sądu Najwyższego rozstrzygnięta. W wyroku z dnia 24 kwietnia 2009 r., II UK 334/08 (OSNP 2010 nr 23-24, poz. 294), przyjęto że okres nauki zawodu połączonej z

obowiązkiem dokształcania się w zasadniczej szkole zawodowej nie stanowi okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej na zasadach określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr. 8, poz. 43 ze zm.).

Ponadto wobec wskazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej przez naruszenie art. 378 k.p.c., trzeba stwierdzić, że Sąd odwoławczy jest instancją nie tylko kontrolną, ale i merytoryczną, a zatem bada sprawę niezależnie od zarzutów apelacji. Sąd drugiej instancji nie narusza więc art. 378 § 1 k.p.c. gdy dla uzasadnienia przyjętego rozstrzygnięcia posługuje się argumentami niepowołanymi przez sąd pierwszej instancji, nawet jeśli nie mieszczą się w zakresie oceny dotyczącej zarzutów apelacyjnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2006 r., II PK 311/05, niepublikowany).

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie obciążając wnioskodawcy kosztami postępowania na podstawie art. 102 k.p.c.